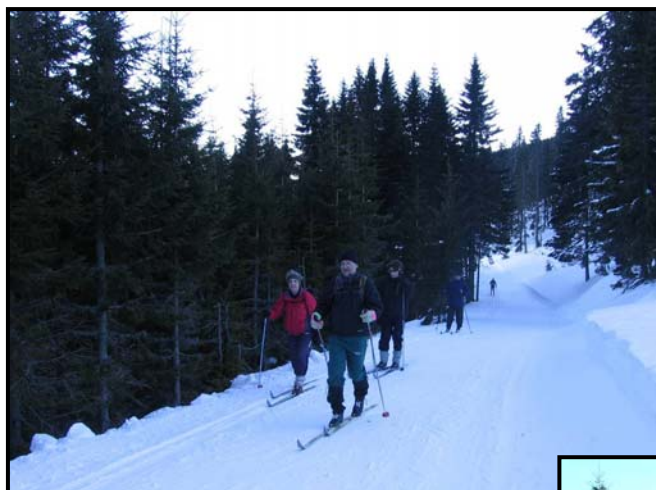

Panoramaloipe

Tak sa po špirále vývoja vraciame tam, odkiaľ sme tento rok začali, do bežeckej stopy v pohorí Wechsel. Otázku, či po špirále stúpame, alebo klesáme nechajme bokom.

Keď sa pred Vianocami objavila na stránke Panoramaloipe informácia, že sa už bežkuje a Bratislava bola stále bezostyšne holá, bolo len otázkou času, kedy vycestujeme. Priaznivý medzisviatkový predsilvester počasím priam pozýval. A tak nie je náhodou, že sme sa nezávisle vypravili dve posádky. Peter a Vierka s Vladom a dcérou a Boris s rodinou. Sedem ľudí a štyria Štartáci. (aj Štartáci sa počítajú medzi ľuďi).

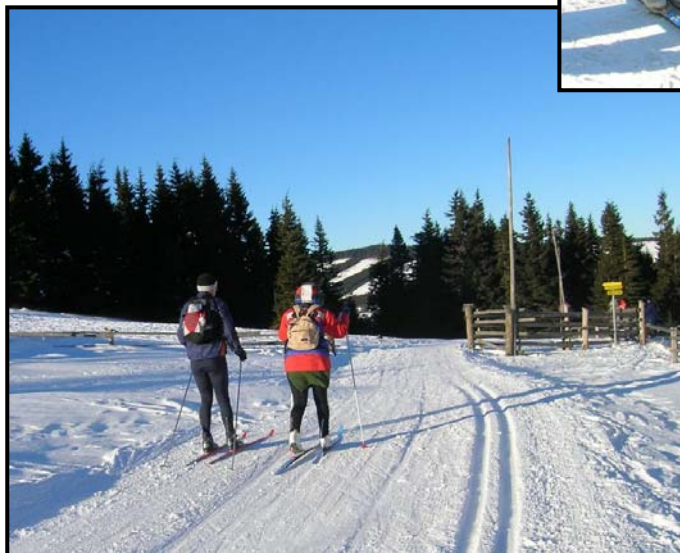
Ráno zakúpená diaľničná známka nám urýchľuje cestu až kým neuviazneme v zápche pred Gloggnitzom. Posúvame sa krokom a túžobne čakáme na odbočku z kolóny zjazdárov smerujúcich na Semmering.

Okolo desiatej sme v sedle, kupujeme lístky, posledný raz v cudzej mene. Mažeme modré skivo. Ondro má nové boty, viazanie, paličky, aj lyže sú prvý raz použité. A na sklznici má vosk asi o šesť rokov starší ako je on sám.

Absolvujeme klasickú trasu Feistritzsattel – Dreiländereck – Marienseer Schwaig – kúsok ďalej smerom na Mariensee a späť. Celkovo

asi 24 km. Trochu ma deprimuje, keď sa v stúpaní so mnou syn rozpráva pokojným hlasom a ja mu na odpoveď stačím len fučať. Aj vietor fučí, ale na rozdiel odo mňa studený vzduch. A tak je to pre mňa dnes len turistika. Ale pekná. Je jasno, výhľadovo. Trochu fotíme, Peter behá a ostatní sa vezieme. Vlado s dcérou behajú nezávisle. Je celkom dosť ľudí a aj dosť Slovákov. (opäť musím poznamenať, že všetci

Slováci, ktorých sme stretli, sa rátajú medzi ľuďi.)

Studený vietor nám nedovolí veľa postávania a tak keď aj nízke slniečko prestáva hriať zjazdujeme k autám a ešte za vidna sa poberieme domov.

Pre mňa je to zakončenie turistického roka 2008.

text:Boris,

foto: Peter a Boris